

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

ΖΕΝΗ Ι. ΣΚΟΥΛΟΥΔΗ. Ὁ βίος τῆς σεβαστῆς ταύτης δεσποίνης καὶ διαπρεποῦς γυναικός, συμπίπτει πολυτίμως πρὸς τὰς λαμπρὰς καὶ αἵματηρὰς ἀναμνήσεις τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ὁ οἶκος αὐτῆς ἔτυχε νὰ διαδραματιθῆ ἰκανῶς περιφανῆ μέρη, ἐν ᾧ τὰ μέλη αὐτοῦ ἐλάμβανον τὸ εὐτύχημα, ἵνα παρὰ τὸ βρεφικὸν λίκνον ναυουρίζωνται διὰ τῶν ἀσμάτων τῶν εὐγενῶν καὶ ἡρωϊκῶν πράξεων καὶ γενναίων ἔργων. Καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀειμνήστου **Ζ. Σκουλοῦδῃ** εἶχον δημιουργηθῆ πλήρεις οἱ πόθοι τῶν ἀρίστων αἰσθημάτων τοῦ πατριωτισμοῦ, οὔτινες διέφλεγον καὶ διέκρνον τὸν περίβλεπτον οἶκόν της.

Γεννηθεῖσα ἐν **Χίῳ** ἡ **Ζενὴ Καλαρῶνῃ**, ὀλίγον πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἦτο περὶ τοῦ τετραετίου κατὰ τὴν σπαραξικάρδιον καὶ τραγικὴν καταστροφὴν τῆς νήσου, καθ' ἣν ἐποχὴν καὶ ἠχμαλωτεύθη μεθ' ἀπίσης τῆς οἰκογενείας της. Ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἀντώνιος Καλαρῶνῃς ἐκ τῶν πρώτων δημογερόντων τῆς **Χίου**, συλληφθεὶς ἐκρατεῖτο ὡς ὄμηρος ἐν τῇ ναυαρχίᾳ τοῦ **Καραλῆ**, ἧς πυρποληθεῖσαι ὑπὸ τοῦ **Κανάρη**, εὗρε καὶ αὐτὸς τὸν θάνατον, μετὰ πάντων τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ναυτῶν καὶ ὁμήρων. Ἡ οἰκογένεια τοῦ **Χίου** δημογερόντος ἠλευθερώθη ἀντὶ λύτρων ἐν **Σμύρῃ**, τῇ μερίμνῃ τῆς ἐγκρίτου οἰκογενείας Ἐράλλη, ἧς ἐτύγχανεν ἀδελφῆ ἡ μήτηρ τῆς νεαρᾶς τότε **Ζενῆς**.

Ἡ **Ζενὴ Καλαρῶνῃ** συνεζεύχθη εἰτα τὸν Ἰωάννην Σκουλοῦδην, οὗτινος ἡ οἰκογένεια εἶχε τὴν καταγωγηνὴν μεταναστῶν ἐκ Κρήτης ἐγκαταστάτων ἐν **Χίῳ**, ἠχμαλωτεύθη δὲ καὶ αὕτη μετὰ τῶν ἄλλων τῆς νήσου οἰκογενειῶν. Καὶ ἡ μὲν λοιπὴ οἰκογένεια ἀπηλλάγη μετέπειτα διὰ λύτρων, ἀλλ' ὁ πατὴρ τοῦ Ἰωάννου Σκουλοῦδῃ, κατεσφάγη ὑπὸ τῶν **Τούρκων**, πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς **Συζύγου** καὶ τῶν τέκνων του.

Τοιοῦτον ἔξοχον πρόλογον, πλήρη περιπετειῶν καὶ δραματικωτάτων σελίδων τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 περικλείει ἡ ἱστορία τῆς οἰκογενείας τῆς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τελευτησάσης σεβασμίας γυναικός ταύτης. Ὁ οἶκος αὐτῆς ὑπέστη γενναίως τὰ μαρτύρια, ἅτινα ἐπέβαλλον οἱ τότε ἔνδοξοι καιροὶ, τὰ δὲ μέλη αὐτοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου προσέφερον εἰς τὸν θωμὸν τῆς πατρίδος, πᾶν ὅτι ἐκέκτηντο, κατὰ τὰς μεγάλας ἐμπνεύσεις τῆς μεγάλης αὐτῶν καρδίας καὶ τοῦ ἀληθοῦς πατριωτισμοῦ των. Δὲν εἶναι ποσῶς εὐκόλον, ἵνα ἐκτυλιχθῇ ἐν τῇ συντόμῳ ταύτῃ σημειώσαι, πλήρης ἡ ἐν τῷ μεταξύ ἱστορία μεγάλων γεγονότων, πιστῶς ἀναπαριστώντων τὰς ἀληθεῖς ἐκδουλεύσεις τῆς οἰκογενείας τῆς **Ζ. Σκουλοῦδῃ**.

Ὡς σύζυγος καὶ μήτηρ ἡ **Ζ. Σκουλοῦδῃ**, ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς πράξεων, παρέχει ὑποδείγματα παραδειγματικῆς ἀρετῆς καὶ ἀγαθότητος. Διαπρέψασα ἐπὶ αὐστηρότητι καὶ εὐσταθείᾳ χαρακτῆρος καὶ ὀρθότητι κρίσεως, διετήρησε μέχρι τελευταίας πνοῆς, πλήρη τὸν τύπον τῶν ἀρχαϊκῶν ἀρετῶν, πάντοτε τυχοῦσα τῆς ἀμερίστου τιμῆς καὶ τοῦ ἀληθεστέρου σεβασμοῦ τῶν ἐπιφανεστέρων τάξεων τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, παρ' ἣ ἐβίωσεν, ὡς ἐν τῶν κρατίστων αὐτῆς ἐγκαλλωπι-

σμάτων. Ὀλόκληρος ἡ εὐεργετικὴ ζωὴ τῆς αἰοιδίμου **Z. Σκουλοῦδη**, παρουσιάζει, εὐσυνειδήτῳ τὴν γαλήνην τῆς ἀρετῆς, ἣτις ὑπῆρξε τῶν μακρῶν ἡμερῶν τῆς ὀυπογραμμῶς καὶ ὁ γνῶμων. Ἡ πίστις καὶ ἡ εὐσέβεια, οἱ δύο οὗτοι τῆς ἀρετῆς στυλοβάται, ἐχαρακτήριζον τὰς πρὸς τὰς εὐγενεῖς ὑποχρεώσεις τοῦ διαπρεποῦς ἕκου, εἰς ὃν ἀνήκεν ἡ **Z. Σκουλοῦδη**, καὶ τὰς πολλὰς τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν θυσίας, ὧν τὴν σειρὰν κατὰ τὰς ἀληθεῖς αὐτοῦ παραδόσεις ἀθορύβως ἐξήκολούθησεν, ἀείποτε εὐεργετήσασα καὶ πάντοτε ἐπιδείξασα γενναῖα εἰλικρινοῦς φιλευσπλαγχνίας αἰσθήματα.

Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἐναρέτου καὶ μακροῦ βίου τῆς ἀρίστης ταύτης δεσποίνης, καὶ ἐκ τῶν διδασκμάτων αὐτοῦ, ἀντλεῖ τις ἐν γένει τὸ θάβρος πρὸς τὴν ἀρετὴν, διδάσκειται δὲ ὅτι ἡ ἀληθὴς τιμὴ καὶ τὸ σέβας τοῦ πλησίον εἶναι ὁ ἀληθὴς αὐτῆς στέφανος. Πλήρης ἡμερῶν ἡ **Z. Σκουλοῦδη** ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1886.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ. Ἄνῆρ ἐπιφανής, ὁ **X. Π. Τυπάλδος** ἐξέπνευσε τὴν νύκτα τῆς 29 πρὸς τὴν 30 Δεκεμβρίου 1885. Ὁ ἀείμνηστος ἀνὴρ ὑπῆρξεν εἰς τῶν λογιωτέρων καὶ χρηστοτέρων ἀνδρῶν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ἐγεννήθη ἐν Δηξουρίῳ τῆς Κεραλληνίας τὴν 3 Αὐγούστου 1821 ἐξ εὐπατριδῶν τῆς νήσου, ἀφοῦ δὲ διήνυσεν ἐπιτυχῶς τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ μαθήματα ἐν Ἐπτανήσῳ, μετέβη τῷ 1840 εἰς Ἀθήνας καὶ ἐνεγράφη φοιτητῆς τῆς ἰατρικῆς ἐν τῷ Ὀθωνεῖῳ Πανεπιστημίῳ, τὸ δ' ἀκόλουθον ἔτος ἀπῆλθεν εἰς Παρίσιον, ὅπου τὸν Αὐγούστου τοῦ 1846 ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων. Ἐν Παρίσιος ἔδωκεν ἤδη δείγματα ἀξιοσημεῖωτα τῆς εὐφυίας του καὶ τοῦ μεγίστου πρὸς τὰς ἐπιστημὰς ἔρωτός του. Τὸν Ἕλληνα φοιτητὴν διέκριναν οἱ ἔνδοξοι γάλλοι καθηγηταί, κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ πολὺς Bouillaud. Τῷ 1846 ἐδημοσιεύθη ἐν Παρίσιος Γαλλιστὶ ἡ ἐπὶ τῷ διδακτορικῷ διπλώματι θέσις αὐτοῦ, ἣτις εἶνε μονογραφία λαμπρὰ περὶ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του Κεραλληνίαν τῷ 1849, διεκρίθη εὐθὺς κατὰ τὴν ἐκραγεῖσαν ἐν τῇ νήσῳ χολερικήν ἐπιδημίαν, περὶ ἧς ἐδημοσίευσεν ἀξιόλογον μονογραφίαν τῷ 1850. Ἀλλὰ καὶ ἐν Κερκύρᾳ διεκρίθη κατὰ τὴν αὐτότι ἐκραγεῖσαν χολερικήν ἐπιδημίαν τῷ 1855. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς κρίσεις ταύτας περιστάσεις, καθ' ἃς δοκιμάζεται οὐ μόνον ἡ τέχνη, ἀλλὰ καὶ ἡ καρτερία καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ ἱατροῦ, προσέφερον ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας. Ἦσαν ἡμέραι φοβεραί, ἡμέραι πλήρεις κινδύνων, τὰς ὁποίας ὁ φιλάνθρωπος ἱατρὸς διῆλθε μετὰ τῆς αὐταπαρνήσεως τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ καὶ τοῦ ἀξίου τοῦ ὑψηλοῦ του ἀξιώματος ἱατροῦ παρὰ τὴν κλίνην τῶν ἀρρώστων. Οἱ ἰδόντες αὐτὸν κατ' ἐκείνας τὰς περιστάσεις, ἐθαύμασαν τὸν ἄνδρα.

Ἀπὸ τοῦ 1851 διωρίσθη ὁ Πρετεντέρης καθηγητῆς ἐν τῇ Ἰατρικῇ Σχολῇ τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, τὸ δὲ δημοσιευθὲν τότε εἰς ἰδιαιτέρον τεῦχος ἐναρκτήριον μάθημά του, ἀποτελεῖ καλλίστην εἰσαγωγὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰατρικῆς. Ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀκαδημίᾳ ἐδίδαξε μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἐνώσεως τῆς Ἐπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅτε διωρίσθη καθηγητῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐδίδαξεν ὅθεν ἐν ὄλῳ τριάκοντα καὶ πέντε ἔτη, γνωστὸν δ' εἶνε εἰς τοὺς πολλοὺς μαθητὰς καὶ ἀκροατὰς αὐτοῦ, ὁποῖα ταμεῖα γνώσεων καὶ πείρας μετὰ κρίσεως ἐμβριθοῦς ὑπῆρξαν τὰ μαθήματα αὐτοῦ ἀπὸ καθέδρας καὶ παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀρρώστου. Ὡς ἐπιστή-

μων ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλον τὸν Εὐρωπαϊκὸν Ἱατρικὸν κόσμον, οὐ μόνον διὰ τῶν ἀξιολόγων συγγραφῶν του, μεστῶν ἰδίων παρατηρήσεων, ἀλλὰ καὶ διὰ πλείστων ἄλλων ἔργων του ἀνεκδότων μὲν πλὴν γνωστῶν εἰς τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους, καὶ διὰ τῆς ἐκτεταμένης ἀλληλογραφίας του μετ' ἐπιφανῶν ἐπιστημόνων. Ἦτο συγγραφεὺς δόκιμος, τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ, ὧν τινὰ εἶνε γεγραμμένα Ἑλληνιστί, ἄλλα δὲ Γαλλιστί, διακρίνονται διὰ τε τὴν ἀξίαν τῶν πρωτοτύπων παρατηρήσεων καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς καταφαινομένην μεγάλην πολυμάθειαν. Σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὰς ἐπιγραφὰς αὐτῶν.

1. **Maladies organiques du cœur.** Paris 1846.
2. **De l'entérite-mésentérique typhoïde.** Paris 1846.
3. **Du choléra épidémique et diphthérique, obrerués à Céphalonie en 1850.**
4. **Περὶ τῆς ἐν Κερκύρα χολέρας ἐν ἔτει 1835.** Ἐν Κερκύρα 1856.
5. **Περὶ τῶν ἐν Κερκύρα ἐπιδημικῶν νόσων 1862—63** — Ἐν Κερκύρα 1863.
6. **Περὶ τῆς νόσου τοῦ Basedou ἢ τοῦ Graues.** Ἐν τῷ «Ἀσκληπιῶ» 1865.
7. **Προοδευτικὴ ὕδρραιμία (λίπωσης ἥπατος, καρδίας, νεφρῶν).** Ἐν τῷ «Ἀσκληπιῶ» 1866.
8. **Essai sur la pellagre observée à Corfou,** Athènes 1866.
9. **Περὶ τυφοειδοῦς πυρετοῦ** (Κλινικὸν μάθημα). Ἐν τῷ «Γαληνῷ» 1881.
10. **Συνεχεῖς πυρετοὶ χολώδεις.** Ἐν τῷ «Γαληνῷ» 1881.
11. **Ἡ ἐν ἔτει 1869 ἐνσκήψασα ἐν Ἑλλάδι ἐγκαιφαλονωτιαία μνηνυγγίτις.** Ἀθῆναι 1883.
12. **Du typhus observé à Athènes 1868.** Athènes 1883.

Ὁ Πρετεντέρης ἦτο ἀκραιφνὴς πατριώτης. Ἐξελέγη δις βουλευτὴς Κεφαλληνίας εἰς τὴν Ἴονιον Βουλὴν, εἰργάσθη δὲ πολὺ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Ἄλλ' ἢ πρὸς τὴν ἐπιστήμην λατρεῖα καὶ ἡ πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ἀφοσίωσις, ὑπῆρξαν τὰ κυριώτατα τῆς ψυχῆς του ἐλατηρία, ἡ δὲ πολιτικὴ ἦτο πάντοτε παροδική τις ἀπὸ τῶν φυσικῶν κλίσεων του ἐκτροχίαισις. Κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1864 διωρίσθη βασιλικὸς ἀρχίατρος, πολλὰς καὶ πολυτίμους εἰς τὴν θέσιν ταύτην παρασχὼν ὑπηρεσίας εἰς τὴν Βασιλικὴν οἰκογένειαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὡς ἱατρὸς καὶ ὡς φίλος αὐτῆς. Ἰδίως δ' ἐτύγγανε τοῦ μεγίστου σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης ἡμῶν Ὀλγας, ἣτις εὖρεν ἐν αὐτῷ ἄξιον ὑπουργὸν τῶν ἀνεξαντλήτων φιλανθρωπικῶν αὐτῆς διαθέσεων. Διότι ὁ Πρετεντέρης διακρίνετο δι' ἄκρας ἀγαθότητος καὶ φιλανθρωπίας, ἀναρίθμητοι δ' εἶνε οἱ παρ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες. Ἐγένετο δ' ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης, εἰς τῶν θεμελιωτῶν, ἡ ψυχὴ οὕτως εἰπεῖν καὶ ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, τοῦ τοσοῦτον ἐξυπηρετήσαντος τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὰ ἔθνικα συμφέροντα. Τὸ σωματεῖον τοῦτο ἀντεπροσώπευσεν ἐν Γενεῇ κατὰ τὴν αὐτόθι τῷ 1884 συνελθοῦσαν διεθνῇ Σύνοδον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὅτε ἐπέτυχε διὰ τῆς δεξιότητός του οὐσιώδη μεταρρυθμίσειν εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ μεγάλου διεθνoῦς τούτου φιλανθρωπικοῦ θεσμοῦ.

Ὁ Πρετεντέρης ἐώρτασε τῷ 1876 τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς εὐδοκίμου διδασκαλίας του, ὅτε οἱ πρῶην μαθηταὶ αὐτοῦ τῷ προσέφερον μετάλλιον χρυσοῦν, φέ-

ρόν ἀφ' ἐνός μὲν μέρους τὴν προτομὴν αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς *X. Π. Τυπάλδος, ἀρχίατρος Α. Μ. Βασιλέως. Β' Φεβρ. ΑΩΟΕ*. Ἄφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἐπιγραφὴν:

Χαρζλάμπω Τ. Πρετεντέρη εἰκοσιπενταετηρίδα καθηγησίας ἐν Ἱατρικῇ συντελοῦντι νῦν, οἱ παρ' αὐτῷ μαθητεύσαντες τόδε σῆμα εὐγνωμοσύνης δίδουσι ἔχειν.

Ὁ Πρετεντέρης ἦτο μέλος πλείστων Ἐπιστημονικῶν Συλλόγων ἐν Εὐρώπῃ, καὶ πολλὰ ἔφερε παράσημα, ἐν οἷς τὸν Ἑλληνικὸν Ἀνώτερον Ταξίαρχον τοῦ Σωτήρος, τὸν Ῥωσικὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Ἁγίου Στατισλάου, τὸν Δανικὸν Ταξίαρχον τοῦ Δανεβρόγ, καὶ διάφορα ἄλλα.

Ἡ διαβατικὴ περίοδος, ἣν διέρχεται τὸ ἡμέτερον ἔθνος, παρουσιάζει φαινόμενά τινα κοινωνικὰ, ὅχι εὐάρεστα, καὶ ἐν τοιοῦτον εἶνε ἡ ἔκπτωσις, εἰς ἣν περιήλθον ὑπό τινας ἐπόψεις, ἐπιστημονικὰ τινα ἀξιώματα παρ' ἡμῖν, ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ ἱατροῦ. Ὁ παρατηρῶν τὸ δυσάρεστον τοῦτο φαινόμενον, μετ' εὐφροσύνης ἀτενίζει πρὸς τὴν σεβασμίαν προσωπικότητα τοῦ Χαρζλάμπους Πρετεντέρη Τυπάλδου, παριστῶντος ἐπιβλητικὸν ἀληθῶς τύπον ἱατροῦ σοφοῦ καὶ φιλανθρώπου, ὁποῖον διετύπωσεν αὐτὸν ἡ ἀθάνατος γραφὴ τοῦ Ἴππ κράτους. Ἀποθανὼν δὲ κατέλιπε φίλτατα πρόσωπα, συνεχίζοντα τὴν εὐεργετικὴν παράδοσίν του, τὴν αὐτοῦ συμβίαν, Κυρίαν Φανὴν θυγατέρα διαπρεποῦς ἐν τῇ Ἰονίῳ Πολιτεῖᾳ ἀνδρὸς, τοῦ Ἀναστασίου Τυπάλδου Ξυδιᾶ, διατελοῦσαν πρὸ ἐτῶν μέλος πολῦτιμον τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῶν Κυριῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀμαλυσίου Ὀρφανοτροφείου, καὶ τὴν εὐγενῆ αὐτῶν θυγατέρα Κυρίαν Βιργινίαν Θεοδώρου Καρπούνη.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΧΑΤΖΗ ΗΛΙΑ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ. Ἀνῆκει εἰς τὸν κύκλον τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἧσιν δὲ ὁ πολὺς κόσμος ἀγωνεῖ ὅποια ὑπῆρξαν αἱ ἐκδουλεύσεις τοῦ ἀνδρὸς τούτου πρὸς τὴν πατρίδα, ἣν δὲν ἔπαυσεν ὑπηρετῶν μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὸν ζήλον τῆς ἀληθείας καὶ ἀδόλου ἀφοσίωσεως. Καὶ ὡς ἀνὴρ τοῦ ἀγῶνος καὶ ὡς στρατιώτης μετέπειτα ἐν τῇ εὐτάκτῃ συντάξει τοῦ Ἔθνους, ὁ **Θ. Λαπαθιώτης** ἀκεραίαν πάντοτε περιέσωσε τὴν τιμὴν, ἀληθῆς ἀθλητῆς ἐν τῷ πολυμύχθῳ σταδίῳ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ πάλῃ πρὸς τὰς ἱεράς καὶ θαθείας ὑποχρεώσεις. Ὁσημέραι σβύνει πλέον καθολοκληρίαν ἢ ἐπιφανῆς ἐκείνη γενεὰ τοῦ ἀγῶνος, μεθισταμένη διὰ τοῦ θανάτου εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀθανασίας, καὶ πλέον φυλλοβροεῖ φθίνων ὁ στέφανος, ὃν τὸ 1821 ἐπέθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἀτυχοῦς ἡμῶν πατρίδος. Ἀποθνήσκουσιν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ ἐπιζήσαντες μάρτυρες ἐξόχων ἡμερῶν, καὶ ἀφαιροῦνται αἱ μεταξὺ τῶν ἐπιζώντων δασωζόμενα: Ἐθνικαὶ ἀναμνήσεις, αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν πολυπαθῆ ἱστορίαν τοῦ Ἡμετέρου Ἔθνους. Οὕτω τὰ σεβαστὰ λείψανα τοῦ ἀγῶνος μεταπηδῶσιν εἰς τὴν αἰωνιότητα, παρασυρόμενα εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ θανάτου τὸ ἐν ὑπὸ τοῦ ἀμέσως προηγηθέντος, καὶ ἧσιν δὲν εἶνε μακρὰν ἢ ἐποχὴν, καθ' ἣν καὶ ὁ τελευταῖος ἀγωνιστῆς θέλει ἀποχαιρετήσῃ διὰ παντὸς τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, βαρυθυμῶν ἐν τῇ μικροφροσύνῃ τῶν νεωτέρων.

Εἶδε τὸ φῶς ὁ **Θ. Λαπαθιώτης** τὴν 10 Ἰανουαρίου 1807 ἐν τῷ χωρίῳ «Λάπηθος» τῆς ἑλληνικωτάτης Κύπρου. Κατὰ τὸ 1821, ὁ πατὴρ αὐτοῦ, μέλος διακεκριμένον τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας ὢν, κατεσφάγη, ἀνακαλυφθείσης τῆς σπουδαιοτάτης αὐτοῦ ἀλληλογραφίας. Ὁ **Θεοχάρης Λαπαθιώτης** καταδικώμενος ὑπὸ τῶν Τούρκων, οἶτι-

νες ἐδήμεισαν συγχρόνως ἅπασαν τὴν μεγάλην περιουσίαν του, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγη εἰς τὰ ὄρη μέχρι τοῦ 1824, ὁπότε κρυφίως ἤδυνήθη νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ καταταχθεὶς εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἐκ Λεβαθείας ὀπλαρχηγοῦ Ἰωάννου Μπούσου, ἔλαβε σπουδαιότατον μέρος εἰς διαφόρους ἐκστρατείας τιμηθεὶς ἐνταυτῷ διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ ἀγῶνος.

Μετέπειτα ἀποσπασθεὶς εἰς τὸ σῶμα τοῦ πυροβολικοῦ, παρέμεινε ὑπηρετῶν ἐν αὐτῷ μετὰ σπανίας ἐγκαρτερήσεως μέχρι τοῦ 1834, ὅτε κατετάχθη εἰς τὴν Χωροφυλακίαν.

Ἐν τῷ σώματι τούτῳ ὁ ἀνὴρ ἐκ τῶν μικροτέρων βαθμῶν ἔφθασε μέχρι τοῦ ταγματάρχου, πολλάκις πικρότατα, διὰ σειρᾶς ἀγνωμοσύνης, συνήθους εἰς τοὺς ἐντίμους χαρακτῆρας, παραγνωρισθείσης τῆς ἀξίας καὶ τῶν ἀληθεστάτων αὐτοῦ ἐκδουλεύσεων. Ὁ στρατιωτικὸς βίος τοῦ **Θ. Λαπαθιώτου** περιέχει ἱκανῶς εὐγλωττα δειγμάτων φιλοτίμων ὑπηρεσιῶν ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, διότι καὶ κατὰ τὸ 1862 ὡς ἀρχῇ, ἐν Σύρῳ συνετέλεσεν εἰς διάσωσιν καὶ προστασίαν πολλῶν αὐτοῦ συμφερόντων καὶ πάντοτε εἰς περιστολὴν τῆς ληστείας, τοῦ δεινοῦ τούτου κακοῦ, ὅπερ ἐνέμετο τὸ Ἔθνος, λυσιτελέστατα ἠργάσθη, ἀληθῆς ἀνὴρ καὶ ἀληθῆς στρατιώτης ἐν τῇ ἐπιτελέσει καθηκόντων δυσεκβόλων. Τὸ ὄνομά του συνδέεται προσφιλῶς μετὰ τῆς ἀρχικῆς προόδου τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος, εἰς ὃ ἀνήκεν, διότι ἐν πάσῃ νέᾳ ἐργασίᾳ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ οὐδέποτε ἔμεινεν οὔτε ἀργὸς οὔτε ξένος. Εὖορκος εἰς τὸ καθήκον του καὶ τίμιος ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν κοινῶν, ἐπεφορτίσθη διὰ πολλῶν καὶ δυσκόλων ἀποστολῶν, ἃς ἐξτέλεσε πάντοτε ἐν μεγίστῃ συνέσει. Ὄταν δὲ ἀπηρνηθῆς ἐκ τοῦ γήρατος καὶ τῆς ἐργασίας, ἐξήτησε ν' ἀναπαυθῆ ἀποχωρῶν καὶ διαφλεγόμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων αἰσθημάτων τοῦ πατριωτισμοῦ, ἐπεσφράγισε τὸ στρατιωτικὸν σῶμα εἰς ὃ ἀνήκε τὰς μακρὰς ὑπηρεσίας τοῦ **Θ. Λαπαθιώτου** διὰ τῆς σφραγίδος τῆς τιμῆς, χορηγήσαν τὸν λιτὸν ἄρτον τοῦ ὑπολοίπου βίου, ὃν ἐντίμως κατηνάλωσεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῶν ἀρίστων αὐτοῦ τέκνων ὁ ἐνθουσιώδης ἀγωνιστῆς καὶ ἀληθῆς στρατιώτης. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Μαΐου 1886.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Γ. ΒΕΛΛΙΝΗΣ. Ἡ Ναυπλία ἐθρήνησε μίαν τῶν προσφιλεστέρων καὶ πολυτιμοτέρων αὐτῆς υπάρξεων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐν Σπέτσαις τὴν 3 Αὐγούστου ε. ε. ἀποθανόντος ἐγκρίτου ἐπιστήμονος Σπυρίδωνος Γ. Βελλίνη. Ὁ Σ. Γ. Βελλίνης οὐχὶ κοινὴ τις ὑπαρξίς ὦν, κατέστησε τὸν βίον αὐτοῦ περισπούδαστον ἐπ' ἀρεταῖς καὶ ψυχικαῖς προτερήμασι, παράδειγμα τιμαλφῆς καὶ τοῖς ἄλλοις γενόμενος. Ἐν Ναυπλίᾳ τὸ πρῶτον χαιρετίσας τὰς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος (τῷ 1818) ἔσχεν ὡς λίκνον τὴν μεγάλην τοῦ γένους ἐπανόστασιν καὶ ὑπέστη τὰς περιπετείας, ἃς ὑπέστησαν ὅλα τὰ ἑλληνικὰ ἔξαινα ὄντα, ἅπερ παιδίᾳ ἔτι ἐχαιρέτισεν ἡ ὄσμη τῆς πυρίτιδος καὶ τοῦ καρποφυλλίου ὁ γλυκύθυμος ἦχος. Πατέρα ἔσχε τὸν Γεώργιον Βελλίνην πρωθερέα, ὅστις φεραθεὶς ὡς φιλικὸς ἐξεδιώχθη τοῦ Ναυπλίου ὑπὸ τῶν Τούρκων, καταφυγὼν δὲ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην, ἐγένετο μέλος τοῦ ἱεροῦ λόχου καὶ ἠλόγησε τὰ ἑλληνικὰ ὄπλα, μετασχὼν αὐτοπροσώπως καὶ σθεναρῶς τῆς ἐν Δραγατσάνῳ μάχης. Μῆτις δ' αὐτοῦ ἦν ἡ Φωτεινὴ Παπαλεξοπούλου τῆς διαπρεποῦς ἐν Ναυπλίᾳ οἰκογενείας. Ἀμφότεροι οὗτοι ἐγκατασταθέντες ἐν Ναυπλίᾳ ἀνέβρεψαν αὐτὸν διὰ τῶν ναμάτων, ἅπερ

ἐνέκλειεν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς ἡ ἀθάνατος ἐκείνη γενεὰ καὶ παρεσκευάσαν αὐτὸν ἀγαθὴν καὶ πολύτιμον τῇ πολιτείᾳ ὑπαρξίν.

Σπουδάσας ὁ Σπυρίδων Βελλίνης ἐν Παρισίοις τὴν Νομικὴν καὶ ἐπανελθὼν ἐκεῖθεν τῆς ἐπιστήμης διδάκτωρ περὶ τὸ 1846, ἐπὶ τοσοῦτον ἔν τε τοῖς γράμμασι καὶ τῇ ἐπιστήμῃ διεκρίθη, ὥστε ὁ τότε ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸς Γ. Ῥάλλης παρεκάλεσεν ἰδιαζόντως αὐτὸν, ἵνα μετὰσχῇ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ὅπως συντελέσῃ οὕτω εἰς τὴν κατάρτισιν σπουδαίας καὶ σοβαρᾶς δικαιοσύνης, ὅπερ καὶ ἀποδεξάμενος ἐξεπλήρωσεν ἐν Σύρῳ καὶ ἐν Ἀθήναις μέχρι τοῦ 1852. Νυμφευθεὶς τότε μετὰ τῆς ἐπ' ἀρεταῖς, διανοητικῇ ἀναπτύξει καὶ γενναιοφρόνῳ φιλοσοφίᾳ διακρινομένης Ἀσπασίας Πελώνῃ εἰς ἔγχριστον καὶ ἐκ τῶν πρώτων οἰκιστῶν τῆς Σύρου ἀνηκούσης οἰκογένειαν, παρητήθη τῆς δικαστικῆς θέσεως καὶ ἐγκατέστη ἐπανελθὼν ἐν Ναυπλίῳ ὡς δικηγόρος.

Ἐνταῦθα ἄρχεται ὁ ἀγὼν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὃν τοσοῦτον ἰσχυρῶς καὶ γενναίως ἠγωνίσαστο, θριαμβεύων καὶ νικητῆς ἐπὶ τέλους ἀναδειξάμενος. Δικηγορικὴν ἀκραιότητα, εὐθύτητα ἀκραφιῆ καὶ δραστηριότητα ἔκτακτον διηνεκῶς ἐξασκήσας, διὰ χρηστοῦ δὲ συνειδότου καὶ ἀγαθῆς πίστεως ἐργασθεὶς, συνεκέντρον ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν καὶ μέχρι τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἡμερῶν τὴν πάνδημον ἐκτίμησιν, τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην τῶν συναδέλφων αὐτοῦ ἄδολον καὶ βαθυτάτην πρὸς ἑαυτὸν ἐλκύσας δι' ὃ καὶ ὁ δικηγορικὸς Σύλλογος ἰσόβιον αὐτοῦ ἀντιπρόεδρον ἀνεκήρυξε. Τὰς ἐν Εὐρώπῃ αὐτοῦ σπουδὰς, εὐρείας ἄλλως καὶ σοβαρὰς γενομένας ὑπὲρ τῶν ἄλλων καὶ ὑπὲρ τῆς πολιτείας χρησιμοποιοῦν ὁ **Σ. Βελλίνης**, ἐξέδωκε τὸ 1856 τὴν πρώτην ἔκδοσιν τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ 1824, ἣτις ἐστὶ πολλοῦ λόγου ἀξία καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσα οὐ μόνον δι' ἣν ἐποχὴν ἐγένετο, πληρώσασα λίαν ἐπαισθητὸν κενόν, ἀλλὰ καὶ σήμερον ἔτι, διδασκτικωτάτη καὶ λίαν λυσιτελεῖς ἀποβαίνουσα' ἐξεδόθη δὲ τὸ δευτέρον ἐπηυξημένη τὸ 1874. Πρὸς δὲ καὶ ποιητικῆς ἐμπνεύσεως εὐμοιρῶν, ἔγραψεν ὠραίας καὶ συγκινητικὰς ποιήσεις, ὧν τινες ἐδημοσιεύθησαν ἐπιδοκιμασθεῖσαι, οἶαι, «Ἡ Κρήτη» «τὰ φρούρια τῆς Κερκύρας» «Τὰ πίπτοντα φύλλα τοῦ Μιλθῶα» καὶ «τὸ Ἀρκάδι», δι' ὧν ἐμφαίνεται ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ ἀγαθὴ τοῦ ἀνδρὸς ψυχὴ. Λαλῶν δὲ καὶ γράφων τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν ὅσον ὀλίγοι τῶν Ἑλλήνων, ἐν σχέσει δ' ἀνταποκρίσεως πρὸς Γάλλους συγγραφεὶς καὶ δημοσιογράφους διατελῶν, ἐν ἐποχαῖς ἐθνικῶν συμφορῶν, ἐδημοσίευσεν ὁ ἀνὴρ Γαλλιστὴ ἄρθρα ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κρήτης, ὡς καὶ τὸ Γαλλικὸν ποίημα «mes adieux à Paris», ἐγεῖραν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Γαλλικοῦ τύπου. Χαρακτῆρος ἀέποτε ὧν εὐθύμου ὁ **Σ. Βελλίνης** καὶ τὰ μέλιστα εὐαρέστου, ἐνέπνευσε τῷ στενῷ αὐτοῦ φίλῳ Θεοδώρῳ Ὁρφανίδῃ τὸ ἱλαρὸν ἐκείνο ἐιδύλλιον «ὁ Καρασεβταλῆς», δι' οὗ τὸν Βελλίνην ὁ ποιητῆς ὑπαίνιττεται.

Ἐν μέσῳ τῶν κοινωνικῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν πολιτικῶν περιπλοκῶν, ἃς ἡ πατρις ἡμῶν ἔκτοτε διεξῆλθε, παλαιῶν ὁ Σπυρίδων Βελλίνης καὶ ἀκαταμαχῆτως ἀγωνιζόμενος, ὄντως κατήρτισε λαμπρὰν οἰκογένειαν, ἧς τὰ μέλη νῦν διακρίνονται ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ. Παρέσχεν οὕτω πολύτιμον ἀληθῶς καὶ σπουδαιωτάτην κοινωνικὴν τῇ πατρίδι ὑπηρεσίαν καὶ θαλερὸς ὀφείλεται αὐτῷ ὁ τοῦ κοινωνικοῦ ἀγῶνος στέφανος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ. Ἐγεννήθη τῷ 1814 ἐν Φαναρίῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξ ἐγκρίτου οἰκογενείας, ἐξεπαιδεύθη δ' εἰς τὰ σχολεῖα τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, καταρτισθεὶς ἄριστα. Νεώτατος καὶ ἐκ φλογεροῦ πατριωτισμοῦ πρὸς τὴν ἐλευθερωθεῖσαν τότε Ἑλλάδα, φυγὼν ἐκ τῆς γενετέρας αὐτοῦ ἦλθεν εἰς Ναύπλιον, εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐν Αἰγίνῃ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Καποδιστριαίου συσταθεῖσαν Στρατιωτικὴν Σχολήν. Διέμεινεν ἐν αὐτῇ ἕν ἔτος καὶ ἐξελθὼν κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν, διαμείνας ἐν τῇ μαχίμῳ ὑπηρεσίᾳ μέχρι τοῦ 1834, ὅτε προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ, οὗ παρητήθη. Δὲν ἀπέμεινεν ἰδιωτεύων ἐπὶ πολὺ, διότι ὁ τότε ἀρχηγὸς τοῦ Οἰκονομικοῦ κλάδου τοῦ στρατοῦ γάλλος στρατηγὸς Γκερὲν ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἐκτιμῶν τὴν μάθησιν αὐτοῦ καὶ τὴν εὐφυΐαν. Ἄνεκατετάχθη ὅθεν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ, διορισθεὶς καὶ εἰσηγητῆς ἐν τῷ Οἰκονομικῷ τμήματι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ὅπου βραδύτερον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ προαγόμενος ἱεραρχικῶς — ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐπὶ 47 ἔτη ὑπηρέτησεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ — προήχθη εἰς Διευθυντὴν τοῦ τμήματος τούτου, διατελέσας τοιοῦτός ἐπὶ ὅλην δεκαετίαν.

Ὁ Κωνσταντῖνος Ἰωαννίδης, κατὰ τὰ 50 ἔτη τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, διεκρίθη διὰ τὴν φιλοπονίαν καὶ τιμιότητα αὐτοῦ, διεξήγαγε σημαντικὰς εἰδικὰς ὑπηρεσίας ἀνατεθείσας αὐτῷ, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν Ναυπλιακὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1862, ὅτε ἔνεκα τῆς πανθομολογουμένης αὐτοῦ ἰκανότητος καὶ τιμιότητος ἀνεδέχθη τὸ μέγα ἔργον τῆς τακτοποιήσεως τῶν λογαριασμῶν τῶν ἐπαναστατησάντων ἐν Ναυπλίῳ Σωμάτων, καὶ τῆς διασώσεως ἐκ τούτου ἑκατομμυρίων δραχμῶν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου. Αὐτὸς δὲ προέστατο τῆς οἰκονομικῆς τοῦ στρατοῦ ὑπηρεσίας, ὅταν τὸ 1880 ἐγένοντο αἱ μέγιστα τῶν πολεμικῶν προμηθειῶν κατὰ τὴν κληθεῖσαν τότε ἐπιστρατεῖαν. Ἀφωσιωμένος εἰς τὸ καθήκον αὐτοῦ, ξένος τῆς πολιτικῆς, ἐξετιμᾶτο παρ' ὅλων τῶν κατὰ καιροὺς ὑπουργῶν. Τῷ 1880 μετεποίησε τὸν κανονισμὸν τῆς λογιστικῆς καὶ οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας τῶν συνταγμάτων, δυσχερέστατον ἔργον ἄριστα ἐπιτυχόν, μετέφρασε δ' ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ διαφόρους διδασκτικὸς ὁρισμοὺς τῆς οἰκονομίας καὶ λογιστικότητος καὶ ἄλλα πολλὰ χρήσιμα τῷ Οἰκονομικῷ κλάδῳ. Ἦτο κάτοχος ἐγκρατῆς τριῶν γλωσσῶν ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς. Τῷ 1884 ἀπεσῶρθη εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον μὲ τὸν βαθμὸν ἀντισυνταγματάρχου, στρατιωτικοῦ ἐπιμελητοῦ. Τὸν ἀργυροῦν Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος ἔλαβεν ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ ἀειμνήστου Ὁθωνοῦ.

Οὕτω μετὰ σειρὰν μακρὰν θετικῶν ἐν τῷ στρατῷ ἐκδουλεύσεων, ὁ Κ. Ἰωαννίδης ἀπεχώρησε, φέρων ὡς μόνον στολισμὸν τοῦ βίου αὐτοῦ, ἔντιμον ὄνομα. Ὑπόδειγμα ἀκριβοῦς ἀφωσιώσεως καὶ φιλοσοργίας, ὡς μέλος τῆς κοινωνίας τύπος εὐγενοῦς ἀνδρός, διετέλεσε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μακροχρονίου ὑπηρεσίας του ξένου· πρὸς τὰς σκέψεις τῶν ὑπόλαμβανόντων τὰ δημόσια ἀξιώματα, ὡς μέσον πρὸς ἄνετον χρηματισμὸν καὶ ἀσφαλῆ ἑαυτῶν καὶ τῶν οἰκείων αὐτοῖς ἀποκατάστασιν. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1886.

- **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.** Ὁ θάνατος ἀμείλικτος ἀφῆρπασε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐξόχους ἄνδρας. Ἡ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας στέρσις τοῦ **Γ. Ζηνοπούλου** κατέλιπεν ἀκριβῶς κενὸν δυσαναπλήρωτον. Ὁ **Γ. Ζηνοπούλος** εἰς τῶν νεωτέρων πολιτικῶν Ἀνδρῶν τῆς Ἡμετέρας Πατρίδος, κυρίως ἀναδειχθεὶς ἐν τοῖς τελευταίοις

χρόνοις, νέος ἔτι καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἀνδρικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἀπεχώρησε τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου, ἐν ᾧ ἠδύνατο ἀκόμη διὰ τῆς ἐξαιρέτου αὐτοῦ εὐφυΐας καὶ ἀληθοῦς ἀξίας νὰ προσφέρῃ νέας πολλὰς καὶ ἀποτελεσματικωτάτας τῇ Πατρίδι ἡμῶν ἐπιφανεῖς ἐκδουλεύσεις. Ἐν ἡ ἐποχῇ ἐπαύσαντο ἴσως διὰ παντός ἀπαντῶσαι διάνοιαι ἐν συνθήκαις ἐγγόνου παραγωγῆς, ὁ **Γ. Ζηνοπούλου** ὑπῆρξεν ἀνὴρ μεγάλης διανοίας καὶ μεγάλης καρδίας. Πᾶσα γυμνὴ ἀλήθεια, ἣν δύναται τις νὰ χαράξῃ περὶ τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός, εἶναι καὶ ἀληθὲς ἐγκώμιον, ἡ δὲ ἀληθὴς ἱστορία ὀφείλει ν' ἀναγράψῃ ἐν ταῖς σελίσιν αὐτῆς ἰδίᾳ τὸν βίον τοῦ μετρίφρονος καὶ ἐξ ἰδίας δυνάμειως ἀναδειχθέντος πολιτευτοῦ, ὡς σεμνὸν παράδειγμα καὶ διδαχὴν σπανίαν τοῖς μεταγενεστέροις.

Ἡ Π. Σ τὸ ἀ ἰδίᾳ θεωροῦσα τὸν θάνατον τοῦ **Γ. Ζηνοπούλου** ὡς συμφορὰν καιρῶς πλήξασαν τὴν ὅλην ψυχὴν τοῦ Ἔθνους καὶ ἀποδίδουσα σμικρὸν δειγμα τιμῆς εἰς τὸ ὄνομά του, δημοσιεύει τὴν λαμπροτέραν ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε δημοσιευθεισῶν εἰκόνων τοῦ Ἀνδρός, χαράσσει δὲ μετὰ θαυμάτης θλίψεως τὰς γραμμὰς ταύτας, εἰς αἰώνιαν προσφιλεστάτην ἀνάμνησιν.

Κυρίως ὁ **Γ. Ζηνοπούλου** ἀφ' ἑαυτοῦ ἐδημιούργησε τὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ διαπρεπῆ αὐτοῦ θέσιν. Ἐχῶν τὴν ἀρχὴν, ὅτι ὁ ἔχων τὴν συνείδησιν τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας καὶ χρησιμότητος, δὲν δύναται νὰ ἐξαρτᾷ τὸ ἑαυτοῦ μέλλον ἐκ τῆς ἐνισχύσεως τῶν ἄλλων, νεώτατος εἰσελθὼν εἰς τὴν διοικητικὴν ὑπηρεσίαν, διέτρεξε τὰς πρώτας αὐτῆς βαθμίδας, ἀναπτύσσειν πάντοτε ἴδια προσόντα. Τὸ πρῶτον ἀποδεχθεὶς μικρὰν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Διευθύνσει τῆς Δ. Ἀστυνομίας ὑπὸ τὸν μακαριτὴν Τισσαμενὸν, ἄμα τῷ σχηματισμῷ κατὰ τὸ 1854 Κυβερνήσεως ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Α. Μαυροκορδάτου, προσελήφθη ὡς ἰδιαιτέρος Γραμματεὺς αὐτοῦ, ἰδίᾳ ἐκτιμηθείσης ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἐκείνου πολίτου τῆς ἐξειδιασμένης ἱκανότητος τοῦ νεαροῦ **Ζηνοπούλου**. Ἐκτοτε παρέμεινε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἀνυψωθείς διὰ τῆς νοημοσύνης αὐτοῦ, κατὰ πάντα ἀμιλλωμένης πρὸς τὴν ἀκαταπόλητον ἱκανότητά του μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως. Ὡς ἀνώτερος ὑπάλληλος ὁ **Γ. Ζηνοπούλου** δὲν διεκρίθη μόνον διὰ τὴν τυπικὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐπιμόχθου αὐτοῦ ἐργασίας, ἀλλ' ὑπεραρκῶν εἰς ταύτην, διέθετε τὸν ὑπολειπόμενον αὐτῷ χρόνον εἰς θαυμάτας μελέτας, ἀποβλεπούσας κυρίως τοὺς ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ αὐτοῦ Ἰπουργείου διατελοῦντας κλάδους, ἦτοι τὴν βελτίωσιν τῶν παρ' ἡμῖν φυλακῶν, τὴν ἀνάπτυξιν τῶν δημοσίων ἔργων καὶ τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας. Τὰς μελέτας δὲ ταύτας συνεπλήρου συνεχῶς μεταβαίνων εἰς τὴν Ἐσπερίαν καὶ εἰς ἄλλας σπουδαιστάτας ἐρεῦνας ἐγκύπτων.

Κατὰ τὴν ἐνωσίαν τῆς Ἐπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπεστάλη μετὰ τοῦ ἀοιδίμου Θ. Ζαίμη, ὡς Γενικὸς Γραμματεὺς αὐτοῦ, πρὸς ἐγκατάστασιν τῶν νέων ἀρχῶν. Καὶ ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ ἀποστολῇ ὁ **Γ. Ζηνοπούλου** ἐπεδείξατο ἔξοχα διανοητικὰ προσόντα. Ὡς ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ ἰδίου Ἰπουργείου ἤρξατο ὁ **Γ. Ζηνοπούλου** ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Θ. Δεληγιάννη τὴν ἐκδοσιν τῆς Ἐλληνικῆς Νομοθεσίας, ἔργου πολυτίμου εἰς τοὺς περὶ τὴν ἐφαρμογὴν ἢ μελέτην τῶν νόμων ἡμῶν ἀσχολουμένους, ὅπερ δ' αἰέποτε θὰ παρουσιάζῃ εὐλογητὴν τὴν μνήμην τοῦ Ἀνδρός. Πρὸ τῆς ὀριστικῆς αὐτοῦ ἀναμίξεως ἐν τῷ πολιτικῷ σταθμῷ ὁ **Γ. Ζηνοπούλου** διορίσθη Νομάρχης Κυκλάδων, πεφωτισμένην ὅλως καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ

διάνοιαν ἐπιδείξας, ἐπὶ πᾶσι δὲ καταλιπὼν παράδειγμα ἐπίζηλον καὶ ὑπόδειγμα ἀξιολίμητον ὑπαλλήλου, τελείως κατηρτισμένου καὶ ἀνοψοῦντος τὰς ἀνωτέρας παρ' ἡμῖν διοικητικὰς θέσεις εἰς τὴν ἀρμόζουσαν αὐταῖς περιωπῆν καὶ ἀξίαν.

Κατὰ τὸ 1878 ἀποσταλεῖς εἰς Πρέβεζαν ὡς μέλος τῆς τριμελοῦς μεθοριακῆς ἐπιτροπῆς, ἵνα διαπραγματευθῆ μετὰ τῶν Τούρκων ἐπιτρόπων, ἐγκατέλιπε τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν καὶ εἰσῆλθε μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον, ἐκλεγόμενος Βουλευτῆς ἐξ Εὐρυτανίας. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς ὁ **Γ. Ζηνόπουλος** ἐν τῷ Ἑλλην. Κοινοβουλίῳ κατέσχε θέσιν ἐγκριτωτάτου μέλους αὐτοῦ. Καίτοι ὑπῆρξε λίαν βραχὺ τὸ βουλευτικὸν αὐτοῦ στάδιον, οὐχ ἥττον ἀπέμεινε καὶ λίαν ἐπίζηλον. Γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας, ἴσως ὅσον οὐδεὶς ἕτερος τῶν παρ' ἡμῖν πολιτευτῶν, ἐντριβῆς περὶ τὰς ἐν γένει πολιτικὰς μελέτας, διεκρίθη ὡς ῥήτωρ, ἰδίᾳ ἀποφανθεὶς καὶ ἰδίᾳ πραγματευθεὶς οἰονδήποτε διοικητικόν, διπλωματικόν, οἰκονομικόν ἢ στρατιωτικὸν θέμα. Ἄν μίαν ἡμέραν ἴδωσι τὸ φῶς πλήρεις οἱ ὀλίγοι, ἀλλ' ἐξοχῆ πολιτικοὶ λόγοι τοῦ **Γ. Ζηνοπούλου**, τότε ἴσως ἀρμολιώτερον ὁμολογηθῆ ὅποια διανοητικὰ ἀριστουργήματα ἕμενον ἄγνωστα εἰς τὴν ἀληθῆ ἐκτίμησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου.

Εὐχόμεθα ἵνα μελετηθῆ πολυτίμως ὁ βίος τοῦ πολυκλαύστου καὶ διακεκριμένου πολιτευτοῦ **Γ. Ζηνοπούλου**. Τὸ πένθος, ὅπερ ἐπλήρωσε πᾶσαν ἀληθῆ καρδίαν, εἶναι ἔν εὐλικρινῆς δεῖγμα τῆς πρὸς τὸν περιφανῆ ἄνδρα τιμῆς καὶ ἐκτιμῆσεως τοῦ Ἔθνους.

Ἐπρεπε νὰ ζήσῃ σήμερον ὁ **Γ. Ζηνόπουλος**, σήμερον, ὅτε εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος σκηνήν, καὶ ἐν γένει εἰς τὸν πολιτικὸν βίον τοῦ Ἔθνους δημιουργεῖται νέον στάδιον ἀναξυμώσεως, ποικίλα δὲ καὶ πολλὰ στοιχεῖα, ἀλληλοσυγκρουόμενα, παρακωλύουσι τὴν ὑγιᾶ λειτουργίαν αὐτοῦ. Ἐπρεπε νὰ ζήσῃ, ἵνα αἰσθανθῶμεν τοῦ μεγάλου ἐν τῇ καρδίᾳ του πυρὸς. ἵνα ὠφεληθῶμεν ἐκ τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς τηλαυγούς καὶ μεγάλης διανοίας τοῦ ἀνδρός.

Ἡ πολιτικὴ τοῦ Ἔθνους ἱστορία θὰ ὁμιλήσῃ βραδύτερον περὶ τῆς ἀξίας τοῦ Ἄνδρος, ὃν τὸ εὐλικρινῆς πένθος ἡμῶν προέπεμψεν εἰς τὸν τάφον. Ὁ βίος τοῦ αἰμυνήστου **Ζηνοπούλου** θὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον ἔργον, ὡς ἀντικείμενον ἴσως γενικωτέρας μελέτης, διότι ἀκριβῶς δυνάμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ὑπῆρξαμεν θαυμασταὶ τοῦ **Ζηνοπούλου**. Εἰς ὀλίγας γραμμὰς καὶ εἰς σιγμῆν κατὰ τὴν ὁποίαν δειλὴ ὑποτρέμει εἰς τοὺς δακτύλους ἡ γραφίς, καὶ ἡ θλίψις, βαρεῖα, ὡς ἐφιάλτης, ἐκλύει τὴν ψυχὴν, πρὸ μεγάλου ὄντως θέματος Νεκρολογίας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἱστορηθῆ καταλλῆλως ζωὴ πολῦτιμος καὶ βίος ὅλως περισπούδαστος. Τὸ παραχθὲν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ **Γ. Ζηνοπούλου** κενὸν ἅπαντες ἐπὶ πολὺ θὰ αἰσθάνωνται. Ὁ Θεὸς ἄς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐξόχου πολιτευτοῦ καὶ πατριώτου καὶ ἄς εὐσπλαγχνισθῆ τοὺς ζῶντας.

Ἀπίθανον αἴφνης τὴν νύκτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Μαΐου 1886.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Α. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ. Ὦδς τοῦ νεωτέρου τῶν ἀδελφῶν τοῦ Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, τοῦ ὑποστρατήγου Ἀντωνίου Μαυρομιχάλη, ἐγεννήθη ἅμα λήξαντος τοῦ ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, τὸν Ἰούνιον ἢ Ἰεῦλιον τοῦ 1830. Μέραι πλήρης ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἰδίας ἐφέσεως πρὸς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, κατετάχθη τὸ 1848 εἰς τὸ ἱππικὸν ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης. Εἰ καὶ πολλὰκις ἔκτοτε μέχρι

του 1854, εποχὴν καθ' ἣν προϋβιβάσθη εἰς ἀνθυπασπιστὴν, ὁ πατὴρ του ἠθέλησε ν' ἀποσύρῃ αὐτὸν τοῦ στρατοῦ, οὗτος ἐκ κλίσεως ἀκατανικήτου ἀγρόμενος ἠρνήθη νὰ καταλίπῃ τὸ στάδιον τῶν ὅπλων. Ἀπὸ τοῦ 1864 ὁ **Π. Μαυρομιχάλης** ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν πολιτικὴν, ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου μέχρι τοῦ 1878 ἐκλεγόμενος σχεδὸν διαρκῶς Βουλευτὴς Καλαμῶν. Τὸ 1878, ὅτε ἡ καρδ' αὐτοῦ Ἔθνους ἔπαλλεν ὑπὸ συγκινήσεων, διὰ τὰς μεγάλας καὶ κρίσιμους περιστάσεις, ἄς διήρχετο, ὁ **Π. Μαυρομιχάλης** πιστεύων ὅτι ὁ τόπος ἐκαλεῖτο εἰς δράσιν, παρητήθη τοῦ Βουλευτικοῦ ἀξιώματος καὶ κατέλαβε τὴν στρατιωτικὴν θέσιν του, ἔτοιμος ὅπως φανῇ ἀντάξιός πρὸς τὸ μέγα ὄνομά του καὶ τὰς ἀληθεῖς ὑπαγορευσεις τοῦ γενναίου αὐτοῦ φρονήματος. Ἐκτοτε παρέμεινεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἀνελάθων εἰς τοὺς ἀνωτάτους στρατιωτικοὺς βαθμοὺς, γενόμενος ὑποδιοικητὴς καὶ τελευταῖον διοικητὴς τοῦ Α'. Συντάγματος τοῦ Ἰππικοῦ.

Ὁ **Π. Μαυρομιχάλης** ὑπῆρξεν ἀληθὴς τύπος γενναίου καὶ σπουδαίου στρατιωτικοῦ ἀνδρός. Ἀνδρωθεὶς ἐν τῷ στρατῷ καὶ ἐν αὐτῷ τελείως μορφωθεὶς, ἐνέπνεεν εἰς πάντας τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐν καιρῷ ἐθνικῆς ἐνεργείας ἤθελε συνεχίσει τὰς οἰκογενειακὰς αὐτοῦ παραδόσεις. Ὡς σωματάρχης κατέδειξεν ἰδίᾳ ἐκ τῶν τελευταίων γεγονότων, εἰς ἃ παρέστη τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ὅτι ἡ ἰκανότης περὶ τὸ διοικεῖν ἄνδρας καὶ ἀγαπᾶσθαι ὑπ' αὐτῶν, δὲν ἔγκειται μόνον ἐν τῇ μαθησει, ἀλλ' ἐν τῇ πείρᾳ καὶ τῇ ἰδιαζούσῃ εὐφυίᾳ, ἄς ὁ **Π. Μαυρομιχάλης**, ὡς ἀληθὴς στρατιώτης ἐκέκτητο. Ἀνήκων καθόλου εἰπεῖν εἰς τὴν τάξιν τῶν στρατιωτικῶν ἐκείνων Ἀνδρῶν, οἵτινες ἐν εἰρήνῃ μὲν συντελοῦσι δι' εὐστόχου διοικήσεως τμημάτων στρατοῦ εἰς τὴν ἔρρυθμον λειτουργίαν τῶν κειμένων στρατιωτικῶν νόμων, ἐν ὧρα δὲ θετικῆς ἐνεργείας καὶ δράσεως ἀποτελοῦσι τ' ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς δυνάμεως καὶ ἐμπειρίας, ὁ **Π. Μαυρομιχάλης** προσήνεγκε διακεκριμένα ὑπηρεσίας εἰς τὸν στρατόν, τῶν ὁποίων καθήκον ἔχουσι, ἵν' ἀναμνησκωνται οἱ νεώτεροι μετ' εὐγνωμοσύνης, ἀναγνωρίζοντες πάντοτε τὰ ἐκ τούτων προκύψαντα ἀγαθὰ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ ἀκμῇ ἔτι τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας τὴν 14ην Φεβρουαρίου 1886.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ρ. ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ. Τίς ἀγνοεῖ τὰς ἐξόχους ὑπηρεσίας πρὸς τὸ Ἔθνος τοῦ μεγάλου Οἴκου, εἰς ὃν περιβλέπτως ἀνήκεν ὁ εὐγενὴς οὗτος ἀνὴρ, οὕτινος τὸν θάνατον περιλύτως ἔκλαυσεν ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία; Δύναται νὰ ὁμολογηθῇ παρ' ἡμῖν, ὅτι ὄντως ἡ ἀληθὴς εὐγένεια ἐν χώρᾳ ἐλευθέρων θεσμῶν δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὰ ἐκ κληρονομίας περιφανῆ ὀνόματα καὶ τοὺς ὑψηλοὺς τίτλους, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπόκτησιν καὶ δημιουργίαν ἰδίων ἀρετῶν, αἵτινες οἰομένηποτε ὄνομα καθωραρίζουσι καὶ τὴν δικαίαν ἐκτίμησιν τοῦ Ἔθνους, ἐπισπῶνται. Ὁ **Ι. Ρ. Παλαμήδης** ἀνήκει εἰς τὸν κύκλον ἐκείνων τῶν Ἀνδρῶν, οἵτινες ἐτίμησαν καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν προγόνων των καὶ οἵτινες ἠδυνήθησαν διὰ νέων πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσιῶν νὰ προσφέρωσι νέαν αἴγλην εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ ἔντιμον αὐτῶν ὄνομα. Ἰδὸς τοῦ ἐξόχου Ῥήγα Παλαμήδου, τοῦ μεγάλου ἐκείνου διααγγελέως τῶν ὑψίστων τοῦ Ἔθνους ἀποφάσεων καὶ συνετοῦ συμβούλου ἐκ τῶν προκρίτων, ἐπεδείξατο πλήρη τὰ χαρίσματα τοῦ πατρὸς του, οὐ μόνον κατὰ τὸν ἐθνικὸν ἐνθουσιασμόν, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας. Σπουδάσας ἐνταῦθα, ἐν Γερμανίᾳ καὶ Γαλλίᾳ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐπιμελέστατα, κατήλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα κατὰ τὸ θελλῶδες ἔτος τοῦ 1862. Ἐνωρίς ἀ-

ποσχών τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα ὑπὸ τὸν τίτλον ἐν ἀρχῇ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ἐμπορικοῦ Γραφείου καὶ θραδύτερον ἐν Σμύρῃ, Γαλαζίῳ, Καίρῳ, ὡς Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, ὑπηρετήσας μετὰ μοναδικῆς αὐταπαρνήσεως καὶ παραδειγματικῆς ἀφοσιώσεως. Εἰς τὰς διαπρεπεῖς ταύτας θέσεις, ἀναμετρῶν ὡς θαυμάτος ψυχολόγος τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ, ἠδυνήθη ὑπηρετῶν εὐτόλμως, νὰ σπουδάσῃ καταλλήλως τοὺς πόθους τοῦ μακρὰν τῆς πατρίδος του ζῶντος Ἑλληνοῦ, καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς πάντας τὰς δικαίας ἐλπίδας καὶ τὸν ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν. Γνώστης ὁ **I. P. Παλαμῆδης** τοῦ ρυθμοῦ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ βίου, ἀκριβῆς καὶ ἐνθουσιώδης πολιτειολόγος ἐν πάσῃ συζητήσῃ, περὶ πλέον δὲ κεκτημένος εὐρυτάτην μάθησιν καὶ ποικίλην παιδείαν, πολλάκις ὡς Γενικὸς Πρόξενος εἰς δεινὰς στιγμὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἀπέβη πολύτιμος καὶ διακεκριμένος παρέσχεν εἰς αὐτὸ ὑπηρεσίας, τῆς ἐν ἰδίῳ τόπῳ ἀποστολῆς αὐτοῦ θεωρουμένης ἀπαραίτητου, τοῦ δὲ ὀνόματός του περιβαλλομένου ἰδίαν ὄλως πεποιθήσιν καὶ δημοφιλῆ ἐκτίμησιν.

Ὁ **I. P. Παλαμῆδης** ὄντως ἐν τῷ Προξενικῷ κλάδῳ διέπρεψε, δύσκολον δὲ εἶναι νὰ ἐκφρασθῇ τις, ἐὰν ταχέως ἀναπληρωθῆσεται τὸ κενόν, ὅπερ κατέλιπεν ὁ θάνατος τοῦ Ἄνδρός. Ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπηρετῶν, ἀφῆκε τὰς λαμπροτέρας ἀναμνήσεις, πολλάκις δὲ καὶ ἐν Λαρίσῃ μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς, διεξήγαγε σοβαρὰς ὑπηρεσίας μετὰ σπανίας πολιτικῆς συνέσεως. Αἱ ὑπηρεσίαι ἐν Θεσσαλίᾳ ἐν γένει τοῦ **I. P. Παλαμῆδου**, ἀποτελοῦσι τὸν εὐγενέστερον στολισμὸν τῆς εὐγενούς αὐτοῦ ζωῆς. Ἴσως ἂν ὁ ἀνὴρ ἐπιτηδελῶς ἐκερδοσκοπεῖ ἐπὶ τῶν περιστάσεων καὶ τῶν αἰσθημάτων, τῶν πολλάκις ἴδια τιμῆς καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς αὐτὸν ἐκδηλωσάντων πολιτῶν δείγματα, ἐνωρίτατα ἀνιέρχεται εἰς τὰς ἀνωτέρας κλίμακας τῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Πολιτείᾳ, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀληθοῦς ἀξίας καταλαμβανομένων ὑπουργημάτων. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῷ 1878 ἐν Θεσσαλίᾳ ὁ οἶκος τοῦ **Παλαμῆδου** εἰς Λάρισαν ὑπῆρξε τὸ γενικὸν ἄσυλον ἀνθρώπων πάσης φυλῆς, ἡ δὲ δικαιοσύνη τοῦ ἀνδρός καὶ τὸ φιλελεύθερον τοῦ φρονήματος, διέσωσαν οὐχὶ ἅπαξ τὴν τιμὴν τοῦ Ἔθνους. Ἐν ἡλικίᾳ ἀνθραῖ ἔτι καὶ τῇ στιγμῇ τῆς ἐκπληρώσεως πολυτίμων ὑπηρεσιῶν ἀπέθανεν ἐν Παρίσιος ὁ **I. P. Παλαμῆδης** τὸν Ἰούλιον τοῦ 1886.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΜΙΑΟΥΛΗΣ. Δὲν εἶναι ὑπερβολή, ἐὰν τις ὁμολογήσῃ, ὅτι μετὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ διαπρεποῦς τούτου μέλους τῆς μεγάλης οἰκογενείας **Μιαούλη**, τὸ μὲν Ἔθνος ἀπώλεσε πολύτιμον τέκνον, τὸ δ' Ἑλληνικὸν Ναυτικὸν τὸν ἄνδρα, οὗ ἡ ἀντικατάστασις φέρεται ἴσως δύσκολος. Πρὸς πάντας εἶναι γνωστὰ αἱ πρὸς τὴν πατρίδα ἀληθεῖς ὑπηρεσίαι τοῦ ἀνδρός, οὗ κυρίως εἰς τῶν εὐγενεστέρων πόθων ὑπῆρξεν ἡ συνέχισις τοῦ ἐνδόξου τῶν πατέρων αὐτοῦ ἔργου. Δυστυχῶς ἔζησεν εἰς ἐποχὴν, μὴ ὄνειρευομένην μεγάλα, διεβίωσεν εἰς χρόνους κοινῆς ἀδρανείας, ὥστε δὲν ἐφάνησαν εὐάρεστοι περιστάσεις, ὅπως καταλλήλως ἐκδηλωθῶσι οἱ ἱεροὶ ἐκεῖνοι παλμοὶ καὶ αἱ τόσαι ἐθνικαὶ ὑπαγορεύσεις. Διακριθεὶς ὡς εἰς τῶν δεδοκιμασμένων καὶ ἀρίστων ἀξιωματικῶν τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ ἡμῶν, ἔφερε πλήρη ἐν αὐτῷ τὴν παράδοσιν τοῦ ἐνδόξου οἴκου ἐν ᾧ ἐγεννήθη.

Ἐγγονος τοῦ Ναυάρχου ἤρωος κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας **Ἀνδρέου Μιαούλη**, ἐγεννήθη τὴν 8ην Μαΐου 1833 ἐπὶ τοῦ ξηροῦ μὲν ἀλλ' ὑπὸ δόξης ἀπαστράπτουτος βράχου τῆς Ἰθάρας, καὶ ἀνήκει κυρίως εἰς τὴν γενεάν τῶν μεγαθύμων ἀνδρῶν τῆς ἐπανάστασεως, πρὸς οὗς ἡ θεία δημιουργία τόσον ἀφειδῶς ἐπεδαψίλευσεν ἅπαντα αὐτῆς τὰ πολύ-

τιμα δώρα. Ένωρίς καταταχθείς εις τὸ Ναυτικόν, ἐχημάτισε πολλάκις Κυβερνήτης τῶν Πολεμικῶν πλοίων, Λιμενάρχης Πειραιῶς καὶ τελευταῖον Πρόεδρος τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου καὶ τῶν Ταμείων τῶν ἀποστράτων ἀξιωματικῶν τοῦ Β. Ναυτικοῦ. Ἀΐφνης ἀπέθανεν ἐν Πειραιεὶ τὴν 24ην Σεπτεμβρίου 1886.

ΝΑΣΤΟΥΛΗΣ ΔΑΓΚΛΗΣ. Μεγάλῃ γενεᾷ, ἥτις ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς ἐλευθερίας ἄστρου πληγεῖσα, κατέθραυσε τὰ σκληρὰ τῆς δουλείας δεσμὰ, δημιουργήσασα τὴν ἐθνικὴν ἀνάστασιν. Τέκνον ἔνδοξον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑπῆρξεν ὁ ἀθορύβως θανὼν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο γηραιὸς ἐκ Σουλίου στρατιώτης **Ν. Δαγκλῆς**. Γεννηθεὶς τὴν 14ην Φεβρουαρίου τοῦ 1800 ἦτο υἱὸς ἐνὸς τῶν πρώτων ὀπλαρχηγῶν τοῦ Σουλίου τοῦ **Γκόγκα Δαγκλῆ**, ὅστις μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1803 τοῦ Σουλίου καταστροφὴν κατέφυγε μετὰ τῶν συστρατιωτῶν του εἰς Ἐπτάνησον καὶ κατετάχθη ὡς ἐκατόνταρχος εἰς τὸν Ῥωσικὸν στρατὸν, μεθ' οὗ μαχόμενος εἰς Τένεδον κατὰ τὸ 1808 ἐτραυματίσθη καιρίως καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπέβησεν ἐκ τῶν ἐνδόξων πληγῶν του. Ὁ υἱὸς τοῦ Σουλιώτου ὀπλαρχηγοῦ, συνεχίζων τὰς παραδόσεις τοῦ οἴκου του, ὑπηρέτησε νεώτατος ἔτι ὡς ἀξιωματικὸς εἰς τὴν ἐν Κερκύρα ξενικὴν Λεγεῶνα τῆς Ἰονίου Πολιτείας, ὀλίγον δὲ μετὰ ταῦτα κατέφυγεν εἰς Σούλιον, ὅπως μετ' ἄλλων ὑποστηρίξῃ τὸν Ἀλῆ-Πασᾶ εἰς τὴν κατὰ τοῦ Σουλτάνου ἀνταρσίαν, ἀλλὰ διαβληθεὶς, συνελήφθη ὑπὸ τοῦ διαβοήτου σατράπου καὶ ἐστάλη εἰς Ἰωάννινα ὡς ὄμηρος μετὰ διαφόρων ἄλλων, ἐν οἷς τοῦ Κ. Βότσαρη, Κ. Τζαβέλλα, Γ. Ζέρβα καὶ Κ. Δράκου. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ἀλῆ-Πασᾶ συνελήφθη αἰχμάλωτος κατὰ τὸ 1822 ὑπὸ τοῦ Χουροῦτ-Πασᾶ καὶ μετὰ πολὺμηνον αἰχμαλωσίαν ἀφῆθη ἐλεύθερος καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ σωθῇ εἰς Κεφαλληνίαν. Κατὰ τὸ 1823 ὡς ὀπλαρχηγὸς διετέλεσεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Λόρδου Βύρωνος μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὁπότε ἔλαβε τὸ στέμμα τοῦ υποχιλιάρχου ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ Τριπόλεως Π. Μαυρομιχάλη. Κατὰ τὸ 1824 μετέσχε τῶν κατὰ τὸ Καρπενήσιον μαχῶν ὑπὸ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Γούτην καὶ Φώτην καὶ εἶτα τῆς τῶν Σαλώνων, καθ' ἣν κατετροπώθησαν οἱ Τοῦρκοι. Τὸ αὐτὸ ἔτος ἐγένετο χιλιαρχος, τὸ δὲ 1825 ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιστρατήγου, ὅτε παρευρέθη εἰς τὴν μάχην τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ τῶν Σαλώνων· ἐν τῇ αὐτῇ ἐποχῇ ἐξελέγη μέλος τῆς ἐν Ἐπιδαύρῳ συνελθούσης Ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Μετέπειτα παρευρέθη εἰς τὰς μάχας τῆς Δοβραίνης καὶ Ἀραχῶνης, εἰς τὴν τοῦ Διστόμου, τὸ δὲ 1827 διωρίσθη α'. ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ Τζούρτζ καὶ μετ' αὐτοῦ ἔλαβε σπουδαιότατον μέρος εἰς τὰς κατὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα ἐκστρατείας, εἰς τὰς μάχας τοῦ Ἀνατολικοῦ, τὴν τῆς Μακρινόρους καὶ Καρβασαρά τὸ 1829 κλπ.

Μετὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς πρώτης βασιλείας ὁ γενναῖος στρατιώτης ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου ἐν τῇ ἐνεργῇ φάλαγγι, προαχθεὶς κατόπιν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ υποστρατήγου, ἀπέθανε δ' ἐν Ἀθήναις τὴν 28ην Μαΐου τετιμημένος διὰ τοῦ ἀριστείου τοῦ ἀγῶνος καὶ μόνου τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος !!

ΠΑΥΛΟΣ Π. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ. Ἀνήκει εἰς ἀρχαίαν καὶ ἱστορικὴν Οἰκογένειαν τῶν Ἀθηναίων, ὁ πατὴρ δ' αὐτοῦ **Παλαεολόγος Βενιζέλος** ὑπῆρξε δημογέρον τῆς πόλεως κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, φυλακισθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων συναδέλφων του ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἀποδράς διὰ σχοινοῦ ἐκ τῶν τειχῶν. Ἀδελφὸς τοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ διαπρεποῦς καθηγητοῦ καὶ ἱατροῦ κ. **Μ. Βενιζέλου**, ἐγεννήθη ἐν Αἰγίνῃ τὴν 23ην Δεκεμβρίου τοῦ 1830, ἔνθα εἶχε καταφύγει ἡ μήτηρ του Εὐφημία Βενιζέλου, ἀνήκουσα εἰς τὴν οἰκογένειαν Μοίρα, ἐκ τῶν πρωτευουσῶν τῆς νήσου ἐκείνης.

Καταρτισθεὶς ἐπιστημονικῶς ὁ **Π. Βενιζέλος**, ἐν ἀρχῇ κατέφυγεν εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου ἐξήσχησε μετὰ σπανίας ἐπιμελείας τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, ὡς δικηγόρος δὲ τοῦ Γενικοῦ Προξενείου ἠγαπήθη πολυτίμως, ὅτε κατὰ τὸ 1863 ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὑπηρέτησε πα-

τριτωκίωτατα τὰς ἐργασίας τοῦ "Ἐθνους, κυρίως ἀφοσιωθεὶς μετέπειτα εἰς τὸν Προξενικὸν κλάδον, ἔνθα κατ' ἀρχὴν διωρίσθη τῷ 1864 ὑποπρόξενος ἐν Πύργῳ, ἀλληλοδιαδόχως δ' ὑπηρετήσας ἐν Βάρνῃ, Προύσση, Χίῳ καὶ τελευταῖον ἐν Δαρδανελλίοις ὡς Πρόξενος ἐπὶ δωδεκαετίαν ὀλόκληρον, ὑπερήσπισε γενναίως τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἐν τῷ ἔξῳ "Ἑλληνισμῷ.

Ἐν τῷ κλάδῳ εἰς ὃν ἀσχοληθεὶς ὁ **Π. Βενιζέλος**, ἀφιέρωσε πλέον τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἐν ὧν παρέσχεν ὑπηρεσίας ἀφιλοκερδεῖς, ὅπουδῆποτε δ' ὑπηρετήσε, πάντοτε μετὰ μεγαλοπρεπείας ἠδυνήθη νὰ συμδιβάσῃ τὰ ἱκανῶς δύσκολα ἔργα τῆς Προξενικῆς Ἀρχῆς πρὸς τὰς ἀληθεῖς ἀπαιτήσεις τῶν κατὰ καιροῦς χαλεπῶν ἡμερῶν τοῦ Ἡμετέρου Ἐθνους. Ὡς τοιαύτῃ ἀρχῇ, ἐπροστάτευσε παρὰ τοῖς ἀπανταχοῦ Ἑλλῆσι πᾶσαν Ἐθνικὴν ἰδέαν, οὐχὶ δὲ σμικρὸν ἐν ποικίλαις περιούδοις καὶ περιστάσεσι ἠργάσθη ὑπὲρ τοῦ παρ' ἡμῖν Ἐθνικοῦ Στόλου, ἀθορύβως συντελέσας εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ μεγάλου σκοποῦ, ὃν ἐπεδίωκεν ἡ τούτου προῖσταμένη Ἐπιτροπῇ.

Ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀνδρὸς ἀκριβῶς διαλάμπει ἡ αἴγλη ἀκρας τιμῆς καὶ ἀκραιφνοῦς πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀφοσιώσεως, ἐπὶ πᾶσι διατηρήσουσα εὐγενῆ παραδείγματα ἀπαρεγκλίτου τῶν καθήκοντων ἐκπληρώσεως. Ἀπέβησεν ἐν Ἀθήναις, φέρων τὸ Ἑλληνικὸν παράσημον τὴν 12ης Αὐγούστου 1886.

ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΛΜΙΔΗΣ. Ἡ *Ποικίλη Στοὰ* συνησθάνετο ὡς ἀπαραίτητον ὑποχρέωσιν, ὅπως ἴδιον ἐκδηλώσῃ δείγμα σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἐπιφανῆ μνήμην τοῦ ἐξόχου τούτου στρατιώτου, εἰς τὰς μακρὰς καὶ διαπρεπεῖς ὑπηρεσίας τοῦ ὁποῦοι δύναται νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι οὐφείλεται ἡ πρώτη θάσις τῆς διαμορφώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. Ἀτυχῶς ὅμως, καίτοι ἐξητήθη πρὸς τοῦτο ἀντίτυπον τῆς *Εἰκόνας* τοῦ ἀνδρὸς, δὲν διεσώθη κατάλληλον τοιοῦτον, ὅπως οὕτω ἡ *Ποικίλη Στοὰ* δυνηθῇ ἀρμοδιώτερον νὰ τιμήσῃ τὰς σελίδας αὐτῆς διὰ τῆς προσωπογραφίας τοῦ **Μ. Τολμίδου**. Ὁ ἀθορύβως ἐργασθεὶς καὶ ἀθορύβως ταφεὶς γηραιὸς ὑποστράτηγος **Μ. Τολμίδης**, ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐργατῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας. Ἰσως μετὰ τοῦ θανάτου τοῦ εὐκλεοῦς τούτου στρατιώτου ἐκλίπουσι διὰ παντός οἱ ἄνδρες, οἵτινες περιφανῶς ἠργάσθησαν καὶ ἐμόχθησαν, ὅπως παραδώσωσιν ἡμῖν πατρίδα ἐλευθερὰν καὶ συντεταγμένην. Γεννηθεὶς ἐν Τενέδῳ, διήκουσε τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ αὐτοῦ μαθήματα ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ *Γκιλφὸρδ*, ἐκ ταύτης δ' ἐξεβλῶν κατετάχθη κατὰ τὸ 1827 ἐν τοῖς ἀτάκτοις στρατεύμασι, καὶ ὑπηρετήσεν ὑπὸ τὸν φιλέλληνα στρατηγὸν Τζούρτζ, μετασχὼν τῆς πολιορκίας τοῦ Αἰτωλικοῦ, καθ' ἣν καὶ ἐπληρώθη. Κατὰ τὸ 1828 κατετάχθη ὀριστικῶς εἰς τὴν δύναμιν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, καὶ παρηκολούθησε μετ' αὐτοῦ τὴν τελευταίαν φάσιν τοῦ Ἐθνικοῦ ἡρώων ἀγώνος. Ὁ **Μ. Τολμίδης** τὰ πρώτα μαθήματα τῆς στρατιωτικῆς τέχνης διδαχθεὶς ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ οὐνοῖα τοῦ μαχητοῦ ἀνεπλήρου τὴν ἔλλειψιν τῶν στρατιωτικῶν γνώσεων, ὃ δὲ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωσ καὶ ὁ ἠρωϊσμός αὐτοῦ ἐξησφάλιζε τὴν νίκην, καὶ φυσικὰ ἔχων ἀρετὰς τοῦ πνεύματος, τάσιν δ' ἀκατάσχετον πρὸς τὴν αὐτομόρφωσιν, ἀνέδειξεν αὐτὸς ἑαυτὸν, ἐφάμιλλος γενόμενος ἄλλων, ἑνῆαυτοῦς ὅλους κατατριψάντων εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς Στρατιωτικὰς Σχολὰς.

Ἐξηκολούθησεν οὕτω ὑπηρετῶν ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ, διεβλῶν ἱεραρχικῶς πάντας τοὺς βαθμοὺς, ὅπουδῆποτε δὲ καὶ ἂν διετέλεσεν, εἴτε ὡς Διοικητῆς σώματος, εἴτε ὡς Ἀρχηγὸς τοῦ ἐν τῇ Δ. Ἑλλάδι στρατοῦ, καὶ Φρούραρχος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν Ἀθηνῶν, εἴτε ὡς Στρατοπεδάρχης, διέπρεψεν, οὐχὶ ἐρείδόμενος ἐπὶ τὴν εὐνοϊαν ἰσχυρῶν, ἀλλὰ φέρων ὡς ἐντιμα ἐφόδια, τὴν προσωπικὴν ἐξοχον αὐτοῦ ἐργασίαν καὶ τὴν ἐν παντὶ βαθμῷ καὶ θέσει εὐδοκίμησίν του. Ὑπόδειγμα στρατιώτου, ἀπλουστάτου τὸ ἦθος καὶ εὐθυτάτου τὸν χαρακτῆρα, ἀπέβη ἕως ἀφανῆς ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν Συναδέλφων του, ἀλλ' ἡ ἀφευδῆς ἱστο-

ρια αναμφισβόλως διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ **Μ. Τολμίδου** θά κοσμήσῃ πολλὰς αὐτῆς σελίδας καὶ θ' ἀναγράφῃ τὴν μακρὰν καὶ περισπούδατον ἐργασίαν αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν διαπρεπεστάτων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς, ἐν ἣ κυρίως οὗτος ἠργάσθη καὶ ὑπηρετήσεν.

Ἐλπίσομεν, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ **Μ. Τολμίδου**, ἀνδρὸς ἐκ τῶν τὰ μάλιστα συντελεσάντων εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ πρόδον τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, δὲν ἴα διαγραφῆ ἑνωρὶς ἐκ τῆς εὐγνώμονος μνήμης αὐτοῦ. Ἐν γήρατι βαθυτάτῳ ἀπέθανε φέρων τὸν βαθμὸν ὑποστρατήγου καὶ κεκοσμημένους διὰ ξένων ἰκανῶν παρασῆμων, τὴν 4ην Ἀπριλίου 1886.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΡΙΓΓΕΤΑΣ. Ἐγεννήθη ἐν τῇ πολυθαβῆτι τῆς Κορώνης πόλει, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ ὑπὲρ τῶν ὄλων ὑπὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ διεξήγετο ἀγὼν, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1814. Ἐκ παντός ποθῶν, ὅπως ὑπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα τῆς ἀτυχοῦς πατρίδος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Στρατιωτικὸν τῶν Εὐελπίδων Σχολεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ διαπρέφας καὶ ἀρίστα κατηρτισμένος, ἐξῆλθεν αὐτοῦ μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ καταταχθεὶς εἰς τὸ σῶμα τοῦ Μηχανικοῦ τὴν 1 Νοεμβρίου τοῦ 1833. Τότε ἐν τῷ σώματι τούτῳ παρέμεινον ἀνδρες μεγάλης ἀξίας καὶ ἰκανότητος, τὴν εὐκαιρίαν δὲ ταύτην δὲν ἀπώλεσεν ὁ ἀνὴρ, μετ' αὐτῶν συνδεθεὶς καὶ ἐκ τῆς ἐν γένει ἀναστροφῆς μορφωθεὶς καταλλήλως, ὅπως μετέπειτα ἀρμοδιώτερον χρησιμοποίησῃ τὰς γνώσεις καὶ τῆς εὐρείας αὐτοῦ μαθήσεως τ' ἀποτελέσματα. Διεξελθὼν τοὺς κατωτέρους βαθμοὺς τοῦ ἀξιωματικοῦ, προήχθη τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1847 λοχαγὸς, ὑπηρετήσας ὡς Διευθυντὴς τοῦ Μηχανικοῦ ἐν Ναυπλίῳ μέχρι τοῦ 1859, ὁπότε ἐγένετο ταγματάρχης καὶ ἀπεχώρησε τῆς Διευθύνσεως, καταλιπὼν τὰς μᾶλλον εὐαρέστους ἀναμνήσεις. Ἐντεῦθεν βίος διάφορος καὶ νέας ὄλως περιόδου διηνοίχθη εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ **Δ. Τριγγέτα**. Μετασχὼν τῷ 1862 τῆς γενομένης μεταπολιτεύσεως, ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων, διορισθεὶς ταυτοχρόνως τὸν 8θριον τοῦ 1862 Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ἑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Εἶτα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ 1862 ἤρξατο τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ σταδιοῦ, ἐκλεγείς πολλὰς βουλευτῆς Πυλίας, χρηματίας δὲ συγχρόνως Ἑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1864, μετέπειτα δ' Ἀντισυνταγματάρχης ὢν τὸ 1868, ἀπέτελεσε μέρος ὡς Ἑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἐπὶ τοῦ Ἑπουργείου Ζαΐμῃ μέχρι τῆς 27ης Δεκεμβρίου τοῦ 1869.

Ἡ Κυβέρνησις τοῦ 1872 ἰδίᾳ ἐκτιμῶσα τὰς ἐκδουλεύσεις καὶ συνεχεῖς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀνδρὸς, διώρισεν αὐτὸν Γενικὸν Πρόξενον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὁπότε τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1874 ἐκ νέου ἐκλήθη ὡς Ἑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, Πρωθυπουργοῦντος τοῦ Δ. Βούλγαρη, ἕως οὗ προσληφθέντος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τούτῳ τοῦ Δ. Γρίβα, μετετέθη εἰς τὸ τῶν Ναυτικῶν. Ἐκτοτε προαχθεὶς τὸ 1879 εἰς Συνταγματάρχην, καὶ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ εἰς Ἑπουστράτηγον, ἐξηκολούθησε πολιτευόμενος ἐν ἄκρᾳ αὐταπαρνήσει καὶ ἀληθεστάτῳ πατριωτισμῷ. Ὡς ἀνώτερος Στρατιωτικὸς ἀνὴρ, ὁ **Δ. Τριγγέτας** κατέδειξε ὅτι ἐκέκμητο τὰς στρατιωτικὰς ἐκείνας ιδιότητας, αἵτινες χαρακτηρίζουσι πάντα διακεκριμένον ἀξιωματικόν, καθιστῶσιν αὐτὸν Σεβαστὸν τοῖς Διοικουμένοις καὶ ἀγαπητὸν τοῖς Συναδέλφοις αὐτοῦ. Εἰς τὰ ἀνώτατα τῆς πολιτείας ἀξιώματα ἔφερον αὐτὸν, κατόπιν μακρᾶς καὶ εὐδοκίμου ὑπηρεσίας, ἣ ἀνωτέρα ὑπόληψις πρὸς τὸν Ἀνδρα τῶν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς Κυβερνήσεων. Ὡς πολιτευτῆς διεκρίθη πάντοτε, καὶ ὡς στρατιωτῆς ἀνεφάνη ἀνὴρ ἐκ τῶν τὰ πρῶτα ἐπὶ στρατιωτικῇ παιδείᾳ φερόντων, σπουδαίως συντελέσας διὰ τῆς διοικητικῆς αὐτοῦ ἰκανότητος εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Μηχανικοῦ Σώματος, εἰς ὃ ἀνήκεν. Φέρων τὸ παράσημον τῶν Ταξιαρχῶν ὁ **Δ. Τριγγέτας** ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 19ην Μαΐου 1886.

